

Italští přistěhovalci před Hotel de Inmigrantes

Autor: Gustavo Semeria

Argentina je pro Američany jakýmsi vzdáleným zrcadlem, v němž mohou nahlédnout i do budoucnosti svého kontinentu. Má země je zmenšenou laboratoří vlivu **migrace**: zatímco dobrá migrační politika může zemi proměnit k lepšímu, ta špatná ji může velmi lehce uškodit.

Argentina získala nezávislost na Španělsku v roce 1816, bezprostředně po osvobození Pyrenejského poloostrova zpod napoleonské nadvlády. Nastalo období pútek a bojů jednotlivých *caudillos*. Skutečné jednoty tak země dosáhla až díky přijetí ústavy, inspirované částečně tou americkou. Celá generace brilantních intelektuálů vedených Juanem Bautistou Alberdim a Domingem Faustinem Sarmientem považovala za klíč ke zdárné modernizaci imigraci z evropského kontinentu, což bylo zaneseno také do článku 25 ústavy: „Federální vláda bude podporovat evropskou imigraci a nebude ztěžovat, omezovat ani nijak danit příchod těch cizinců do Argentiny, kteří sem přicházejí s cílem zušlechtovat zemi, rozvíjet průmysl a přinášet či učit vědy a umění.“

Za tím účelem prosadil prezident **Nicolás Avellaneda** (1837 – 1885) Kolonizační a imigrační zákon z roku 1876, na jehož základě vznikly ve velkých evropských městech organizace rekrutující imigranty. Těm kvalifikovaným nabízely uhrazení dvou třetin z ceny lodního lístku na linkách z Janova, Marseille a Neapole do Buenos Aires. Nově příchozí příslušní úředníci ubytovali v **Hotel de Inmigrantes** a zajistili jim práci buď ve městě, nebo na statcích na venkově. Tvůrci této „velké imigrace“ se pochopitelně dopustili i chyb – pro příchozí bylo vyčleněno příliš málo půdy a někteří z nich skončili v mizerných podmínkách horších městských čtvrtí – ale i tak v letech 1880-1914 přibylo do Argentiny přes šest milionů Evropanů, většina z nich z Itálie, Španělska, Francie, Německa a Británie. Argentina se tak velice rychle z koloniálního zapadáka změnila v zemi Prvního světa.

Sedmý argentinský prezident **Domingo Sarmiento** (1811 – 1888) byl osobním přítelem Ralpa Walda Emersona nebo manželky Horace Manna. Získal si přívlastek „Jihoamerický Horace Mann“ jelikož se mu podařilo dosáhnout vyšší gramotnosti obyvatelstva, než byla v některých evropských zemích: v roce 1947 tak neumělo číst už jen 13 % Argentinců. I díky asistenci paní Mannové přivedl Sarmiento do země „**65 statečných**“, skupinu mladých učitelek z Bostonu, ochotných učit i v té době odlehklých místech Jižní Ameriky. My Argentinci jim za toto průkopnické úsilí zůstaneme navždy zavázáni.

Sarmientovy ideje byly skrz naskrz západní. Ve své knize *Civilizace versus barbarství* z roku 1884 napsal:

Jih Ameriky ve svém vývoji směřuje spíše zpátky a nenaplní tak své Prozřetelností vložené poslání stát se pokračovatelem moderní civilizace. Nezastavujme Spojené státy v jejich pochodu kupředu – zkusme se jim přiblížit. Buďme Amerikou, jako je moře součástí oceánu. Staňme se Spojenými státy.

Mnozí v to věřili, že se Argentina jednou stane Spojenými státy jihu. V roce 1914 už měla šesté největší hospodářství na světě. Díky imigraci se její populace rozrostla z 800 000, převážně mesticů, v roce 1852, na celých osm milionů v předvečer Velké války. 85 % z nich byli běloši a většinu ze zbylých 15 % tvořili světlí, západní kultuře plně přizpůsobení mesticové. Nic jako teorie **multikulturalismu** tehdy neexistovalo. Buenos Aires si díky svým bulvárům, honosným palácům, výstavným divadlům, početným muzeím, školám a špičkovým univerzitám či vynikajícím učencům a badatelům získalo přívlastek „Paříž Jižní Ameriky“.

Na přiloženém obrázku si můžete prohlédnout školu prezidenta Roca z roku 1900, neoklasicistní palác inspirovaný pařížským kostelem Madeleine.

Škola prezidenta Roca na Náměstí Plaza Lavalle v Buenos Aires

Kolumbovo divadlo (**Teatro Colón**) bylo postaveno v roce 1908.

Teatro Colón (Kolumbovo divadlo) v Buenos Aires

Italská komunita v zemi pak stála za vybudováním **pomníku Kryštofa Kolumba** v Buenos Aires z roku 1921. Byl to jejich výraz díky nové zemi. Váží 623 tun a je 26 metrů vysoký. Byl vytesán z jediného kusu mramoru Carrara, lodí dopraveného z Itálie a sestaveného v Buenos Aires. V roce 2013, kdy venezuelský prezident Hugo Chávez obvinil italského objevitele z genocidy, však byl monument odstraněn a nahrazen sochou mestické hrdinky.

Pomník Kryštofa Kolumba v Buenos Aires (1930, dílo italského sochaře Arnaldo Zocchiho)

Zrození velkého národa

Ze Sarmientových škol vyšli četní vynikající filozofové, spisovatelé i vědci: Alejandro Korn, Leopoldo Lugones, Eduardo Wilde, Paul Groussac, Carlos Octavio Bunge, Agustín Álvarez, Juan Agustín García, Miguel Cané, Ricardo Rojas, Alfonsina Storniová, Cecilia Griersonová a mnozí další. Kdyby se bývali narodili v Evropě, někteří z nich by si velmi pravděpodobně získali celosvětovou proslulost.

Argentina se v roce 1912 také stala jednou z prvních zemí s tajným, všeobecným a povinným hlasovacím právem. Zůstala demokratická, zatímco se Evropa obracela k fašismu. Společnost Anglo Argentine Trolley uvedla v roce 1913 v Buenos Aires do provozu jednu z prvních podzemních drah na světě a téhož roku otevřela společnost Ford Motor v Argentině svůj třetí zámořský závod.

První a jedinou zahraniční pobočku londýnského Harrods otevřeli v Buenos Aires roku 1914. Tento nákupní dům nabízel na sedmi poschodích a 47 000 m² prodejní plochy v centru města luxusní zboží až do roku 1998. Dnes je elegantní budova prázdná. Podívejte se na **staré a aktuální fotky** Harrods Buenos Aires.

Obchodní dům Harrods v Buenos Aires

Skoro padesát tisíc kilometrů kolejí spojilo celou zemi jednou z nejkvalitnějších železničních sítí na světě. Ohromná nádraží tuto velkolepou minulost dodnes připomínají. Takto vypadalo **hlavní nádraží Constitución** (celým názvem Nádraží náměstí Ústavy – pozn. DP) v roce 1920:

Estación Constitución v Buenos Aires

Ve 20. letech minulého století ovládla hudba k tangu i pařížské taneční sály a spolu s jazzem a foxtrotem udávaly rytmus dobové módy a zábavy. Nepřekonatelný zpěvák a tanečník tanga **Carlos Gardel**, potomek imigrantů a hvězda filmů jako **Tango na Broadwayi**, se mohl stát příštím Rudolphem Valentinem. Roku 1935 však zahynul ve věku pouhých 44 let při leteckém neštěstí.

V roce 1918 začalo v Cordobě a Buenos Aires působit hnutí za reformu univerzit, které vdechlo zastaralým studijním programům ducha akademické svobody. Následně se začalo šířit po celé Latinské Americe. Argentinská vydavatelství byla nejaktivnější v regionu a celý španělsky mluvící svět tak četl argentinské spisovatele, knihy i překlady.

Nobelovým výborem oceněný peruánský literát Mario Vargas Llosa vzpomínal, jak velký vliv na jeho dětství v odlehlém městě Cochabamba měl argentinský dětský časopis *Billiken* i jak objevoval moderní literaturu od Faulknera po Sartreho prostřednictvím argentinských nakladatelství, jež kvalitní literaturou „zásobovala“ celý kontinent: „Jako nespočet mladých lidí mé generace cítím i já za svou literární ‚výchovu‘ nemalý dluh k oné vášni ke knihám, jež se nachází v srdci argentinské kultury.“ I dnes najdete v Buenos Aires více knihkupectví než v kterémkoliv jiném městě na světě.

V roce 1913 se argentinský hrubý domácí produkt takřka vyrovnal součtu zbytku Jižní Ameriky. Příjem *per capita* zde byl o 50 % vyšší než v Itálii, o 85 % vyšší než ve Španělsku a Norsku, o 170 % vyšší než v Japonsku a dokonce čtyřikrát vyšší než v Brazílii. Naše ozbrojené síly byly nejsilnější, nejlépe vyzbrojené i nejlépe vycvičené v Jižní Americe. Národní vojenská akademie, kde i dnes vzdělávají budoucí důstojníky, svou kvalitou soupeřila se samotným West Pointem.

Za 1. světové války země zachovávala neutralitu a vyvážela hovězí nebo obilí do zemí obou zneprátených bloků. Nashromáždila tím tolik kapitálu a zlata, že se z argentinského pesa stala jedna z nejsilnějších měn na celém světě. Bohatí Argentinci tak klidně mohli trávit část roku v Paříži, podobně jako dnes třeba arabští šejkové v Londýně. Ve Francii se dodnes užívá rčení z **belle époque**: „[být] bohatý jako Argentinec“.

Ulice měst byly bezpečné a ženy i děti tak mohly kdykoliv chodit, kamkoliv se jim zachtělo. Krom ojedinelých ruských anarchistů nebo italských mafiánů se policie většinu času věnovala drobným přestupkům. Díky značné sociální mobilitě se tak i třeba syn rolníka usilovným studiem a tvrdou prací mohl stát doktorem nebo podnikatelem.

Úpadek

Z této Argentiny se nám toho ovšem do dnešních dní dochovalo už jen velice málo. Mizet začala už během Velké krize 30. let. Řada historiků ukazuje prstem na uzavření mezinárodních trhů po krachu na wallstreetské burze, což jistě svou roli sehrálo, vesměs však zcela opomíjejí ještě další příčinu: konec evropské imigrace. Nahradil ji proud příchozích **mesticů** a Indiánů, jak z venkovských oblastí do měst, tak i ze sousedních zemí Paraguaye, Bolívie, Peru a Chile. Tito noví obyvatelé byli mimořádně plodní, a tak brzy obklopili největší města v zemi — Buenos Aires, Rosario, Cordobu, Mendozu — pásy chudoby. Na rozdíl od Evropanů, jejichž příchod byl plánovaný i vítaný, byla migrace Indiánů živelná. Bělošská Argentina jen cudně odvrátila zrak.

Po vyschnutí evropských kohoutků se nejpočetnější zahraniční komunitou stali Paraguayci, následovaní Bolivijci, Peruánci a Chilany. V průběhu 90. let narostlo tempo imigrace z Paraguaye o 30 %, příliv Peruánců v téže dekádě zesílil čtyřnásobně, z 16 000 na 88 000 ročně. Imigrace z Bolívie se v letech 1980-2001 navýšila o 62 %.

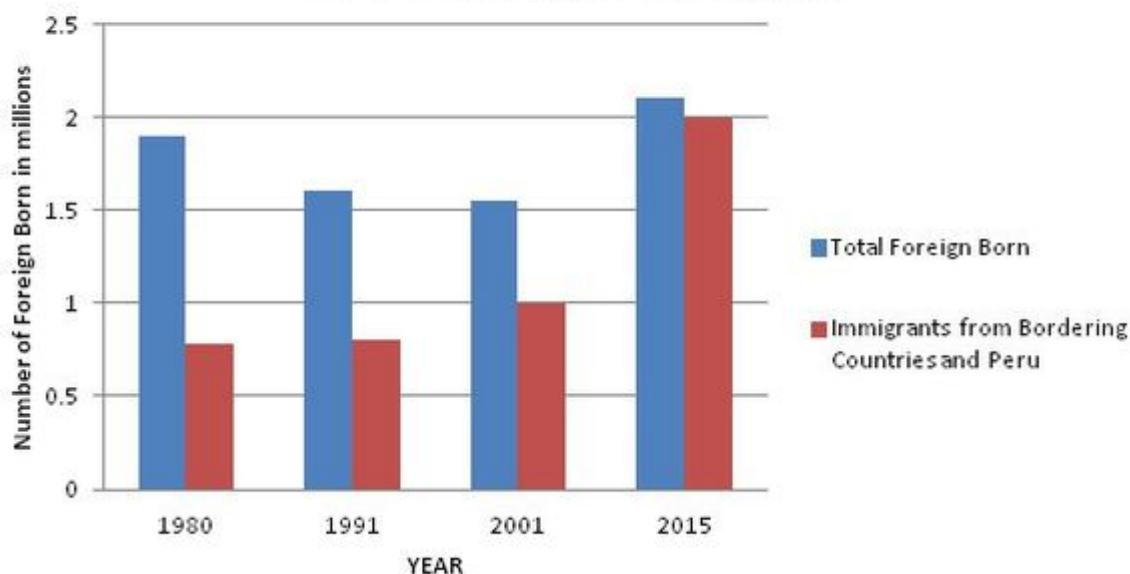
Oficiální údaje ukazují, že v roce 2001 žilo v zemi asi milion cizinců latinskoamerického původu¹], tedy asi 3 % celkové populace, tato čísla je vak nutné brát s rezervou, jelikož zahrnují pouze legální migraci. Nic nevyovídají ani o druhé, třetí a čtvrté generaci příchozích od 30. let. V Argentině tak dnes máme nejnížší třídu lidí žijících *de facto* na okraji společnosti mimo systém, v mizerných bytech a domech bez kanalizace i čisté vody, nezávadných potravin, zdravotní péče a s nedostatečným ošacením. Podle studie katolické univerzity žilo v roce 2016 v podmínkách extrémní chudoby 4,5 milionů lidí, tedy desetina populace. 60 % z nich se pravděpodobně narodilo v cizí zemi a velkou část zbylých 40 % tvoří cizinci druhé a třetí generace.

V roce 2004 schválila socialistická vláda **Néstora Kirchnera** nový migrační zákon zavádějící do praxe tzv. program „Patria Grande“ (Velká domovina). V praxi to znamenalo nejen amnestii pro všechny ilegální imigranty, ale také uvolnění požadavků na příjmy potenciálních imigrantů. Zaručuje také bezplatný přístup ke všem úrovním veřejného vzdělávání, zdravotní péči, sjednocování rodin, vydání povolení k pobytu nově jen na základě přísěžného prohlášení namísto dokladu o příjmu nebo hlasovací právo v místních volbách. Legislativa zcela zjevně vznikla s cílem získat si hlasy nebělošských voličů.

O rok později schválené vládní nařízení však zašlo ještě dále: garantuje trvalý pobyt každému, kdo jednoduše prohlásí, že má v Argentině příbuzného, nebo se tam trvale zdržuje. Za několik málo měsíců tak program Patria Grande přidal Argentině 442 tisíc právoplatných trvalých obyvatel a mnohé další podnítil k ilegální migraci. Došlo k tomu bez hlubšího zvážení dopadů na trh s nemovitostmi, pracovní trh, výběr daní nebo dostatečnou kapacitu škol či nemocnic.

Následující tabulka ukazuje dynamiku vývoje obyvatelstva. Počet lidí narozených v cizině se v letech 1980-2001 snížil, přestože došlo k navýšení hispánské imigrace. Důvod je nasnadě: značné množství lidí v kategorii „narození v zahraničí“ - Evropanů - zemřelo takřikajíc bez náhrady.

Argentina: Evolution of Border Countries Migration and Peru over Foreign Born Immigrants

Argentina: vývoj migrace z příhraničních zemí a Peru v souvislosti s přistěhovalci narozenými v zahraničí (do roku 2015)

Vezmeme-li v potaz skladbu imigrace v posledních 80 letech, lze dnes podle mých výpočtů zařadit až 18 milionů obyvatel země, tedy skoro 40 %, do kategorie „neběloši“. K dispozici máme jen minimum genetických studií, ale ta nejrozsáhlejší 2] mé odhady v zásadě potvrzuje. Výsledky odhad podílu bělochů s 65 % zřejmě ještě spíše nadhodnocují. Mesticů a Indiánů má v zemi žít kolem 31 %, Afričanů čtyři procenta. Úpadek Argentiny je nezpochybnitelný – a já jsem pevně přesvědčen, že jde přinejmenším zčásti o důsledek poklesu bělošské populace.

V kontrastu s přílivem Evropanů se novější vlny imigrantů žádným plánováním neřídily. Tito lidé proto nestandardním způsobem zatěžují veřejné služby i infrastrukturu. Polovina předměstských oblastí Buenos Aires nemá dostatečný přístup k pitné vodě ani kanalizaci a řada lidí musí pít kontaminovanou vodu. Úroveň státních nemocnic, škol i soudního systému se prudce snížila. Soudci už raději provinilce ani neposílají do vězení, jelikož si uvědomují, že „lehčí“ trestanci by tam žili v podlidských podmínkách a ještě by nejspíš leccos přiučili od těžších delikventů. Vězni jsou z velké části nebělošského původu.

Bělošská střední třída svými daněmi sice financuje veřejné školství, ale v podstatě jej nevyužívá a raději své děti posílá do placených soukromých škol. Nemálo bělochů se kvůli mizerné kvalitě péče vyhýbá také veřejným nemocnicím. Cestovní agentury v projevu vrcholné absurdity organizují pro nemocné cizince „zdravotní zájezdy“ do Buenos Aires, kde se jim dostane hrazené zdravotní péče na úrovni převyšující jejich domovinu. Nedávno si jeden senátor postěžoval v médiích, že kapacity známé nemocnice byly na celý měsíc dopředu vyčerpány lidmi z Paraguaye.

Sestupnou křivku mají i výsledky argentinských studentů v mezinárodních testech PISA. V roce 2012 jsme byli 60., až za Chile, Mexikem, Uruguayí i Brazílií. V roce 2015 se testů účastnili jen mladí lidé z etnicky převážně evropského Buenos Aires, proto jsme vystoupali na 39. příčku, blíže někdejšími hlavními zdrojnicím imigrace jako Itálie, Španělsko nebo Francie. Vzdělávání se zhoršilo do té míry, že jen asi polovina dětí úspěšně dokončí střední školu.

Stejně jako další instituce i naše vysoké školy úpí pod náporom cizinců, pro které je studium na nich zdarma. Za posledních 20 let se počty zapsaných studentů z ciziny zvýšily o 482 %.

Změna je ovšem patrná i v kultuře, hudbě, jídle i dalších zvycích. Tango a argentinský rock vytlačují **cumbia** a další cizokrajné rytmy.

Většina nebělochů žije v chudých čtvrtích, organicky přecházejících do chudinských slumů. Nejsou v nich ulice v pravém slova smyslu, jen průchody příliš úzké pro auta. Fungují jako dokonalé prostředí pro zločince, obchod s drogami a dětské pozorovatele, kteří gangstery varují okamžitě, jakmile do takovéto oblasti vstoupí někdo cizí, například policie. Nejznámějším smutně proslulým slumem v zemi je Villa 31.

Osmnáct milionů lidí dostává od vlády každý měsíc sociální dávky a polovina zaměstnaných

pracuje ve veřejném sektoru. Všechny tyto lidi tak musí podporovat poměrně malý počet plátců daní. Nezaměstnanost přesahuje 10 % a třetina lidí se pohybuje kolem nebo pod hranicí chudoby. Je to navíc skutečně palčivá chudoba Třetího světa, nikoliv relativně blahobytná americká. Na rozdíl od Evropanů se mesticům a Indiánům jen vzácně daří zlepšit své socioekonomické postavení, přestože že v Argentině žijí desítky let. Ohromné výdaje na veřejné školy mají podle všeho spíš jen mizivý účinek.

Chaos ale čas od času pronikne až do městských center, kde se pravidelně konají demonstrace **piqueteros** požadujících rozšíření sociálních služeb. Před několika měsíci zablokovaly tisíce těchto ilegálních pouličních prodejců dopravu v Buenos Aires, když obsadili uzlové body a požadovali právo pokračovat v pouličním prodeji pašovaného zboží. Demonstrace někdy končí i násilnostmi.

Ulice uzavřené kvůli *piqueteros* se staly natolik běžnou součástí života, že se obyvatelé měst naučili před odchodem z domova ověřovat si rozpis plánovaných demonstrací. Vždy však mohou nastat i neohlášené blokády. Jen v únoru (2017) proběhlo v Buenos Aires na 198 blokad ulic různého trvání.

Segregace

Málokoho tak asi překvapí masivní rozmach budování tzv. „**gated communities**“ (česky „uzavřené rezidenční objekty“). První vyrostly už v 50. letech jako společenské kluby pro lepší vrstvy z bohatých předměstí. Následkem přílivu imigrantů a vlny zločinnosti se tyto kluby začaly množit jako houby po dešti a časem se z nich staly skutečné opevněné citadely. Jsou vybaveny jedinečnou kombinací obranných prvků od plotů přes kamery, ozbrojenou ostrahu a hlídače až po kontroly vozidel. K těmto oblastem přiléhající komerční oblasti s restauracemi, kluby, nákupními centry, kiny, kancelářskými budovami a dopravní infrastrukturou jsou fakticky vyhrazeny bělochům. Neběloši tam sice zakázaný přístup nemají, ale v podstatě na ně nenarazíte.

Tyto ohrazené čtvrti se každý roky posouvají dál a dál od Buenos Aires, mezi sjezdy na 30. a 60. kilometru hlavní dálnice. V roce 2007 bylo kolem města takovýchto oblastí 600 s rozlohou přes 30km², tedy dvojnásobek rozlohy metropole samotné. Dnes jich podle odhadů stojí ještě o dvě stovky víc, pokrývají přes 500km² a žije v nich asi 600 tisíc obyvatel. V celé Argentině pak funguje více než tisícovka chráněných obytných komplexů.

Asi nejslavnější z nich je olbřímí **Nordelta Complex**, který zahrnuje dvě desítky čtvrtí. V tomto samosprávném městě najdete všechno potřebné pro kompletně izolovaný život. Za desítkami kilometrů zdí se strážními věžemi je k dispozici nákupní centrum s kinem a supermarketem, 70 místních podniků, soukromá nemocnice, pětihvězdičkový hotel se 140 pokoji, dvě nejlepší golfové greeny v zemi, kotviště pro stovky jacht a pět soukromých škol pro 4500 žáků. Vznikají plány na vybudování dvojice přímých vlakových linek do centra Buenos Aires s nepřetržitým provozem. Styk se zbytkem populace nebo ostatními společenskými vrstvami je naprosto minimální, zejména u dětí. Ani zdi však nejsou dokonalou

ochranou a čas od času se tak terčem násilných zločinů stávají i *Nordelteños*, jak se místním říká.

Střední třída mimo opevněné enklávy však žije ve strachu. Sousedí se organizují na svou ochranu, protože policie je zahlcená. Ve většině domů mají hlídací psy, poplašné zařízení a bezpečnostní kamery. Než otevřete garáž, pečlivě se rozhlédnete po obou stranách ulice, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. Pokud má vaše manželka přijít z práce později, raději na ni počkáte na zastávce. Vznikají skupiny na WhatsApp, kde se sousedé vzájemně upozorňují na podezřelé živly i neznámá zaparkovaná auta. Někdy vám o půlnoci přijde SOS WhatsApp zpráva od souseda, kterého právě vykrádají.

Jindy vám také uprostřed noci může zavolat údajný únosce vašeho dítěte. Podvodník po vás bude chtít výkupné, zatímco v pozadí bude znít falešný hlas, který má patřit vaší ratolesti žadonící o pomoci. Na tento podvod naletěla i spousta chytrých lidí – slavné osobnosti a dokonce soudce.

To ale nijak neumenšuje závažnost skutečných únosů: v roce 2014 se odehrál jeden každých 14 hodin. Experti navíc odhadují, že na policii je ohlášena asi jen třetina takovýchto případů. Terčem se stali i slavní lidé. Úřadující prezident **Mauricio Macri** byl unesen v roce 1991 a propustili ho až po 12 dnech výměnou za výkupné, odhadované až na 6 milionů dolarů. Lákavými terči jsou také **příbuzní fotbalových hvězd**.

Druhé největší argentinské město **Rosario** je nechvalně proslulé drogovými gangy, které si dávají jména jako „**Los Monos**“ (Opice) nebo „Los Pilines“ (Čertíci). Během posledního desetiletí vystoupaly statistiky vražd v zemi až na 20/100 000 obyvatel, čtyřikrát výše než v USA. V La Platě asi 70 km od Buenos Aires zažila jedna benzinka za posledních 10 let přepadení hned 380 krát.

Etnický konflikt je v zemi veřejným tajemstvím. Na jedné straně barikády stojí běloši a nevelké procento světlých, k západní kultuře asimilovaných mesticů. Na té druhé neasimilovaní snědí mesticové a jisté množství čistokrevných Indiánů. Tito tmaví Argentinci sice bělochy nesnášejí, jsou však závislí na jimi financovaných veřejných dávkách. Dožadují se tak vyššího zdanění a přerozdělování bohatství.

O otázkách rasy se bez obalu hovoří jedině v soukromí nebo v anonymitě internetu. Podobné **titulky** jsou na denním pořádku: „Počet obyvatel slumů se mezi lety 2001-2010 zvýšil o 52,3 %“. Pod článkem je pak připojena obvyklá douška: „Diskuze byla kvůli nevhodným komentářům uzavřena.“

Stejně jako je tomu v Americe, ale mnozí běloši problém rasy ignorují. Argentina je pro ně tavicím kotlíkem, v němž spolu rasy žijí společně a v harmonii. Zavírají oči před vztahem rasy s chudobou nebo zločinností a raději se drží mantry, že všechno vyřeší lepší vzdělání a sociální programy.

V médiích ani z oficiálních míst slovo „rasa“ nikdy neuslyšíte. Na rozdíl od Spojených států

nejsou na oficiálních dokumentech žádné kolonky tázající se na rasu nebo etnickou příslušnost. Mluvit otevřeně o rase znamená sociální ostrakizaci nebo i právní postihy. V roce 1997 vznikla vládní agentura INADI (Národní institut pro boj s diskriminací, xenofobií a rasismem), která funguje jako ideopolicie. Pochopitelně se neměří stejným metrem: když vůdce *piqueteros* Luis D'Elia v rozhlasovém rozhovoru prohlásil: „Nenávidím bělochy... hluboko zakořeněná nenávist k vám je to, co mě ráno dostane z postele,“ nepodnikla INADI nic.

Mezi lidmi však roste povědomí o tom, že se něco děje. Podle **výzkumu agentury Ipsos** 54 % Argentinců věří, že je v zemi příliš imigrantů, 55 % jich je znepokojeno imigranty způsobeným napínáním kapacity veřejných služeb a jen 12 % spoluobčanů se domnívá, že imigrace je pro naši zemi prospěšná.

Závěrem

Během 30 let učinila dobře nastavená imigrační politika z Argentiny jedno z nejlepších míst k životu na světě. Mezi lety 1880 a 1910 přišlo z vlastní vůle šest milionů Evropanů raději do naší země než do Ameriky. Později však špatná – nebo spíš vůbec žádná – imigrační politika zavedla tutéž zemi na cestu chaosu a roztržitosti. V posledních 30 letech se náš úpadek jen dále zrychlil.

Hodnocení dopadů imigrace se u jednotlivých lidí pochopitelně liší a společenské či hospodářské změny nelze nikdy vysvětlit jediným faktorem. Argentina měla od poloviny 20. století smůlu na špatné vlády. Pravicovo-levicový fašizující peronistický režim vytvořil mafii podobný systém patronátů, pravicové vojenské diktatury se proslavily hlavně eskadrami smrti a korupcí. Velkým omylem byla také válka o vzdálené Malvíny/Falklandy s Velkou Británií.

Od znovunastolení demokracie v roce 1983 se politici předhánějí v podbízění se nejnižším vrstvám. Zvláště nápadné to bylo hlavně v posledních deseti letech za vlády Néstora a Cristiny Kirchnerových. Přesto přese všechno však není možné přehlížet ničivé důsledky doprovázející demografické změny argentinské populace.

V obou Amerikách se Hispánci vytrvale tlačí do stále vyšších zeměpisných šířek. Vy Američané máte jistou výhodu v tom, že jejich podíl ve vaší zemi je pouhých 17 %. My jsme toto číslo překročili už někdy v 70. letech. Argentina je tak oknem do budoucnosti vaší země, v níž toto číslo dosáhne 40 %.

Poznámky:

1] Imigrantské populace v Argentině. Národní demografický úřad ministerstva vnitra, 2009.

2] Avena S, Via M, Ziv E, Pérez-Stable EJ, Gignoux CR, Dejean C, et al. (2012) *Heterogeneity in Genetic Admixture across Different Regions of Argentina*. PLoS ONE 7(4): e34695. doi:10.1371/journal.pone.0034695. Pro aglomeraci Buenos Aires, kde žije asi 30 % všech

Argentinců, brala studie v potaz jen dárce krve a lidi z prvního a druhého městského okruhu. Mesticové jsou soustředěni převážně v tom třetím.

Esej Gustavo Semeria **Argentina: A Mirror of Your Future** vyšla na stránkách American Renaissance 14. dubna 2017.